

SIGNE GUTTORMSEN

ANDREA OSTERMEYER

STEP
BACK,
STEP
BACK,
PLEASE

20. 5. - 11. 9. 2022

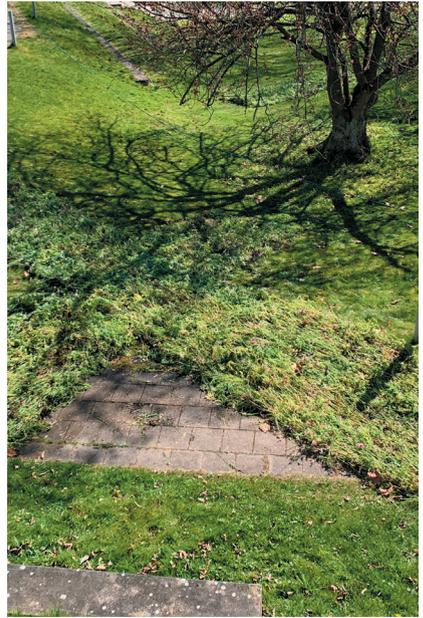
VIBORG
KUNST
HAL

viborgkunsthall.dk

1

4

8

Step back, step back please
Signe Guttormsen
Andrea Ostermeyer

Preface

In the exhibition *Step back, step back please*, Signe Guttormsen and Andrea Ostermeyer present an art installation made by one joint artwork and two separate works, which involve both the eastwing and the surrounding outside areas.

The exhibition deals with our experience of moving around in public space and challenges how we understand our spatial environment as more than pragmatic and rational spaces. The pandemic has given us a new perspective on public assembles, teaching us to rethink and regulate our perception of the human body and consider it as something potentially threatening.

The two texts introduced in this catalogue nicely expands these subjects. Thanks to Curator Nanna Balslev Støjer and to Ethnographer Nina Poulsen for these insightful and poetic contributions.

We would also like to thank the Danish Arts Foundation, the Obel Family Foundation, the Augustinus Foundation, Beckett-Foundation, the Danish Art Workshops, Danish Tennis Foundation, Frimodt-Heineke Foundation, Goethe-Institut Dänemark and Viborg municipality for financial support for both the exhibition and the catalogue.

Finally, we would like to thank Signe and Andrea for a good collaboration and a very fine exhibition.

Bodil Johanne Monrad,
Head of Exhibitions, Viborg Kunsthall

Forord

I udstillingen *Step back, step back please* præsenterer Signe Guttormsen og Andrea Ostermeyer ét fælles værk og to enkeltværker, som tilsammen udgør en totalinstallation, der både er at opleve ude og inde. Udstillingen tager afsæt i vores erfaring af at færdes i det offentlige rum og udforsker, hvordan den corona-pandemi vi har levet med de sidste to år, har udviklet vores syn på vores fysiske, vante rammer. Pandemien har givet os et nyt perspektiv på vort samvær, hvilket har lært os at regulere vores adfærd og fokusere på kroppen som noget potentielt faretruende.

De to tekster i nærværende udgivelse udfolder begge på fineste vis disse emner. Tak til kurator Nanna Balslev Strøjer og til etnograf Nina Poulsen for de indsigtfulde og poetiske tekster.

Vi vil ligeledes rette en tak til Statens Kunstfonds Billedkunstudvalg, Det Obelske Familiefond, Augustinus Fonden, Beckett-Fonden, Statens Værksteder for Kunst, Dansk Tennis Fond, Frimodt-Heineke Fonden, Goethe-Institut Dänemark og Viborg Kommune for at bidrage til realiseringen af udstillingen og denne udgivelse. Sidst, men ikke mindst, tak til Signe og Andrea for et godt samarbejde og en fin udstilling.

Bodil Johanne Monrad,
Udstillingsleder, Viborg Kunsthall

Step back, step back please Signe Guttormsen and Andrea Ostermeyer

You can almost hear it. The stern voice, serious, perhaps with an undertone of distress, coming from the museum custodian, the speakers in the public transport or from behind a face mask in the supermarket queue: 'Step back, step back please.'

The exhibition title of the duo exhibition by artists Signe Guttormsen (DK) and Andrea Ostermeyer (DE) sparks many associations and reflections on not only the concept of distance, but on our social, physical, and cognitive relation to the spatial environment at large.

Planned before anyone had even heard of Covid-19, *Step back, step back please* was not thought to be an exhibition about the pandemic. However, as the works were conceptualised and developed during lockdown, the pandemic obviously had a significant impact on the artists' process, and while it is not a theme as such, the pandemic provides a lens through which to read the works and adds a critical layer to the visitors' interaction with the exhibition.

In the public transit area outside Viborg Kunsthall, flower beds are crossing over the walking paths, limiting, and adjusting the movement of the visitor. The beds intercept both the official and unofficial paths, confronting the visitors with a choice; step down the flowers, turn around or recalculate your route. In a minimal, but highly effective way the collaborative work *Flower Installation* acts as a reminder of what happens when the regular choreography of the public space is interrupted, and just how much nature and the built environment is organised, regulated, and controlled without us noticing. *Flower Installation* brings awareness to the spatiality and physical imprint of your own body, and encourages reflections on your relationship with authority - who will be the first to tread down the flowers?

Inside the exhibition space, the two large-scale sculptural installations continue the narrative of the pandemic and visitors are invited to consider the more formal artistic qualities of Guttormsen's and Ostermeyer's practices.

Part of her work series of soft sculptures, Andrea Ostermeyer's piece resembles a huge hammock or hood hanging from the ceiling. As the work title suggests, *Physical Distance - Come Closer*, simultaneously rejects and attracts its viewer. Ostermeyer dismantles basic semiotics, and the work manifests itself as a sculptural refinement of contradictions. The neon-coloured fabric is visually attractive, and the shape and softness of the work give a sense of comfort and protection, however, the extreme brightness and the cold and synthetic surface disturbs and provokes the senses. While often using various forms of textile in her work, Ostermeyer is not a textile artist by definition, rather, she considers the material from a sculptural standpoint; how it acts and interacts with its surroundings, calling attention to the internal dialogue between the massive volume and the empty space it creates.

The empty space is also of significance in Signe Guttormsen's work *Gaps of Ease*, where a maze-like construction provides a dynamic frame for a spatial exploration of the in-between. Made from steel, light fixtures, and slatted blinds in various materials and transparencies, the work mimics a type of city infrastructure, mirroring how social rules and codes of conduct are continually being renegotiated in an urban environment. Furthermore, the visual and spatial exchange between the photographic prints and the negative space between the blinds, generates glimpses into new and arbitrary spaces, and points to the public space's constant state of transformation. By combining light filters, motives of human silhouettes, scaffolding and brick walls with transparent plastic panels with encapsulated chewing-gum (chewed by hundreds of school children) Guttormsen connects microlevel bacteria with the greater architectural urban landscape, portraying the city as a living - and potentially infectious - organism.

While *Flower Installation* is site-specific in the true sense of the word, the exhibition space itself is essential for the rea-

ding of both *Physical Distance - Come Closer* and *Gaps of Ease*. In a quite concrete sense, the architecture of the space functions as a carrier of Ostermeyer's work, providing the top support for the work's own gravity points to be activated. Guttormsen's work simultaneously involves and distances itself from the room's spatial design - the straight lines contrasting the crooked old wood beams, while the top floor's glass railing and steel banister share a vocabulary with the work's architecture. The conceptual, visual, and material doubleness at play in both works is also reflected in the nature of the exhibition space, which comes across as a hybrid between a historic building and a white cube. This relation is further highlighted by the fact that the space offers visitors the opportunity to observe the works from multiple perspectives (both vertically and horizontally) as well as the artists' formal choice to leave out any electrical light not provided by the works themselves. The light fixtures from Guttormsen's work accentuates the installation as a closed environment, while the daylight adds a dimension of timeliness to Ostermeyer's work - shadows fading and appearing throughout the day.

In many ways Guttormsen's and Ostermeyer's works appear almost like the opposites of each-other, however, the two artists' practices derive from a similar artistic approach. Working from an open, de-centered form, employing techniques and materials that incorporate contingency and ephemerality, as well using the artist's body and the natural and built environment as raw materials, they renegotiate the Minimalist tradition and the implicit masculinity it represents. Guttormsen's and Ostermeyer's practices are strong statements from a generation of women artists, who have had a tendency to be overlooked in favour of their male counterparts, thus making the exhibition at Viborg Kunsthall a welcome and needed invitation for them to step forward, step forward please.

Step back, step back please
Signe Guttormsen & Andrea Ostermeyer

Man kan næsten høre det. Den bestemte, alvorlige stemme, måske med en undertone af panik, der kommer fra museums-kustoden, fra højtalerne i den offentlige transport eller bag ansigtsmasken i supermarkedet: 'Step back, step back please.'

Titlen på duo-udstillingen af kunstnerne Signe Guttormsen (DK, f. 1964) og Andrea Ostermeyer (DE, f. 1961) giver anledning til flere associationer og refleksioner over begrebet 'afstand', og dets betydning for både vores sociale, fysiske og kognitive relation til det byggede miljø.

Eftersom at udstillingen var planlagt før nogen overhovedet havde hørt om Covid-19, var *Step back, step back please* aldrig tænkt som en udstilling om pandemien. Ikke desto mindre er værkerne både produceret og konceptualiseret under lockdown, og pandemien har derfor unægteligt haft en betydelig indflydelse på kunsternes proces - og omend pandemien ikke skal opfattes som et egentligt tema, agerer den alligevel linse ind i læsningen af værkerne, og tilføjer en ekstra kritisk dimension til interaktionen mellem værk og beskuer.

I det offentlige gennemgangsareal udenfor Viborg Kunsthall, afspærrer blomsterbede gangstierne på kryds og tværs. Bedene breder sig over både de officielle og de uofficielle stier og konfronterer den gående med et valg: træd blomsterne ned, vend om eller genberegne din rute. Det fælles værk *Flower Installation* begrænser og justerer de besøgendes færden, og skildrer hvad der sker, når normerne i det offentlige rum forstyrres - og i hvor høj grad vores almindelige færden i både naturen og det byggede miljø er koreograferet uden vi egentlig lægger mærke til det. Med et enkelt, men effektivt greb, fremkalder værket en ny bevidsthed om vores egen krops autonomi og fysiske aftryk, og synliggør vores forhold til autoriteter. Hvem vil være den første til at træde blomsterne ned?

Referencerne til pandemien udfoldes yderligere i udstillingsrummet indenfor, hvor to store installationer inviterer de besøgende til at gå på opdagelse i de mere formelle, skulpturelle og visuelle kvaliteter i Guttormsens og Ostermeyers praksisser.

Andrea Ostermeyers tekstilværk *Physical Distance - Come Closer*, er en del af værkserien af Ostermeyers såkaldte 'soft sculptures' og giver mindelser om en kæmpe hængekøje eller hætte, der hænger ned fra loftet. Som værktitlen antyder, afviser og tiltrækker værket på én gang sin beskuer. Ostermeyer udfordrer konventionelle semiotiske principper og værket fremkommer som en skulpturel bearbejdning af modsætninger; den neonfarvede overflade er visuelt indbydende og værkets bløde former fornemmes mangelige og trygge, samtidig med at det skarpe lys og den kolde og syntetiske overflade forvirrer og provokerer sanserne. På trods af at Ostermeyer ofte gør brug af tekstil som bærende materiale i sine værker, er hun i højere grad skulptør end tekstilkunstner. Ostermeyer betragter tekstilet fra et rumligt, formmæssigt perspektiv og er optaget af, hvordan det som materiale agerer og interagerer med sine omgivelser, samt den interne dialog

der opstår mellem stof og det tomme, negative rum som det indrammer.

Det tomme rum spiller også en rolle i Signe Guttormsens værk *Sprækker af lethed*, hvor en labyrintisk kons-truktion skaber en dynamisk ramme for en rumlig udforskning af mellemrum. Med kompositioner af stål, lys og lameller i forskellige materialer og transparens, mimer værket en slags urban infrastruktur, og peger på hvordan vores sociale og fysiske adfærd i byen er under konstant genforhandling. Når man bevæger sig gennem værket, opstår et visuelt og rumligt samspil mellem de fotografiske print og sprækkerne mellem lamellerne og værket komponerer på den måde hele tiden nye rum og fortællinger om byens liv og transformation. Ved at kombinere lysfiltre, fotografier af stilladser, murstensmure og menneskesilhuetter med indkapslet tyggegummi (gennemtygget af hundredevis af skolebørn) forbinder Guttormsens mikrobakterier med det større urbane landskab og portrætter byen som en levende - og potentiel smitsom - organisme.

Omend *Flower Installation* er et stedsspecifikt værk i ordets egentlige betydning, indtager kunsthallens arkitektur og udstillingsrum en central plads i læsningen af både *Physical Distance - Come Closer* og *Sprækker af lethed*. På ret konkret vis bærer rummets arkitektur Ostermeyers værk og skaber fundamentet for, at værket tyngdepunkter kommer i spil. Guttormsens værk involverer og distancerer sig på én gang fra rummets design - installationens skarpe linjer står i kontrast til rummets skæve gamle træbjælker, mens glaspartiet og stålgelænderet på øverste etage svinger med i værkets arkitektur.

Den konceptuelle, visuelle og materiale-mæssige dualitet, der er indlejret i begge værker afspejles i selve rummets karakter, som placerer sig som en hybrid mellem et historisk rum og en hvid kube. Dette er yderligere understreget af det forhold, at de besøgende kan betragte værkerne fra flere perspektiver (både horisontalt og vertikalt) samt kunstnerens formelle valg om at udelade alt elektrisk lys der ikke kommer fra værkerne selv. Lyset fra Guttormsens værk accenturerer derved værket som et lukket miljø, mens dagslyset og skyggerne der opstår og aftager i løbet af dagen tilføjer en tidslighed til Ostermeyers værk.

På trods af at Guttormsens og Ostermeyers værker på mange måder fremstår som hinandens modsætninger, er der imidlertid lighedspunkter i deres praksisser og kunstneriske tilgang. Med en åben, decentreret form, teknikker og materialer der inkorporerer tilfældighed og flygtighed, samt brugen af kunstnerens egen krop, naturen og det byggede miljø som råmaterialer, genforhandler begge kunstnere minimalismens sprog og den implicite maskulinitet den repræsenterer. Guttormsens og Ostermeyers praksisser er således stærke vidnesbyrd fra en generation af kvindelige kunstnere, der ofte er blevet overset til fordel for deres mandlige kolleger, og udstillingen på Viborg Kunsthall er dermed en vigtig og kærdkommen invitation til at 'step forward, step forward please.'

Tekst af Nanna Balslev Strøjer

16

1 Virus. **2** A bat. **4** One human in China. **8** Has anyone heard of Wuhan? **16** The Middle Kingdom is the world's oldest existing civilisation and the entire world's factory. **32** The butterfly effect: When a butterfly bats its wings in China, it can form a tornado in Texas. Even minor phenomenon's happening on one side of the planet, may have major consequences for all. **64** Suddenly you want to know what animals you can buy on a market in Wuhan. How do you prepare a crocodile for eating? And why do you blow a flute on a bar in Northern Italy, when you have been skiing all day? What is it all about? What does after-skiing rituals and Pangolin meat's possible effect on sexual performance have to do with us? Everything moves closer. **128** Mathematics is a door between the concrete and the abstract. We sense a loss of control, anxiety and unpredictability and love those who can draw coordinate systems and curves and explain what exponential spreading means - not in a mathematical sense, not by the use of formulas we do not understand anyway, but with projections and scenarios that are realistic and tangible. How many people can one person infect, how and how long are you sick, how many hospital beds, respirators, how many doctors and nurses, how many litres of hand sanitiser and how many masks, doctor's coats, and coffins? How long does it last, when will it reach its tipping point? When does it phase out and when does it return? What shall we do? How afraid should we be? What is it, we shall fear? When can we once again move freely and get together and kiss each other again? **256** Science, the World Health Organisation, health authorities, the Serum Institute, the Prime Minister, the Queen, the police, the on-call doctor, aid packages, emergency legislation, prohibitions, recommendations, and good advice. Serious faces, suits, ties. The raging of the pandemic is narrated by convincing, trustworthy figures. Never have we cared so much about authorities. Precautions, containment, mitigation, politics. A press meeting has again been announced. Everyone shares the same articles, reports, and YouTube links on Facebook and interprets and explains as obsessed by the conviction that the true, sufficient, objective knowledge exists

with the answer to what is right and wrong in this new situation. How is one a good person, a good citizen? What is a virus? An enemy without a face, without moral and without will. Third world war is not between systems and nations, but between people and virus. Armament is medical, we do not have any weapons to fight with, we can only try to win time. Time is crumbling, while the clock is ticking, every interval there are even more dead and twice as many infected. The mathematics we base strategies on is familiar. We can calculate compound interest, the decay of radioactive material, population numbers, fish stocks, we can predict the weather. The world can be figured out. People become numbers. And it came to pass in those days, that there went out a decree from the world's heads of state that all the world should be taxed. Societies became gigantic calculators and everyone stared unaffected on red and green curves and on numbers and statistics on age and gender, as if a coordinate system could make promises and guarantees/guarantees and make heartfelt prayers come true. All the world is in the same boat. We sing together from the balconies and saloon deck. **512** Cancel everything, download the new app, get in line, scan the QR-code, keep distance, remember facemask, cough in your sleeve, stand on the line, wait, have you tried this before?, blow your nose, tilt your head back, exit this way, return home, wait for the result. You are now almost a robot. Everything is digital, the design, sterile, practical, efficient, and correct. The designers know your behaviour, how you orient yourself and navigate, nothing is left to chance or doubt. You almost do not have to think for yourself. You are part of something greater, it is not about you, you show consideration, you comply, you adapt, you show trust, you follow the rules, you go along. Naturally you are still a human in flesh and blood, with anxieties and desires. You are not naive, uncritical or blind to the economic consequences and interests and democratic issues. But you are not a foil hat or conspiracy theorist, you do not get carried away by excitement or derailed debates, you do not shame and do not blame and complain and moan. Many are much worse off. You download Skype and Zoom and Teams, remember the earphones, turn off the microphone, turn on the microphone, the connection is patchy, the concentration fails, turn the camera off, what is that painting your boss has behind him? How do others live? It

is private, homely, almost intimate and yet strange, digital and distant. The children do sports and bake pancakes on Zoom. Your mothers 70 years birthday, webinar about the cities of the future, parent-teacher-meetings, after-work pints, dates, and red wine nights. Is there anything that you may not as well do online? Is there any good excuse not attend something that happens on your screen? Hats, fogged glasses, masks and scarfs. Even when you are out, you are almost invisible. No yellow teeth, no coffee-breath, no sticky handshakes, no coins, no touch. We are eyes and legs with smart phones. Similar on the surface in the test queue. But some have time for sourdough and complicated knitting recipes, others work from home and take care of toddlers and familiarise themselves with fourth-grade mathematics. Some buy a corona dog and corona summerhouse while others go out of business. Some write stay the fuck home in capitals while they sit on their garden terrace. Others go crazy and get claustrophobic by being too many people on too little space in a flat with no balcony and courtyard. Some write a book, discover nature, and rethink the world order. Others lie sleepless, desperately wondering how to get the money for next month's rent. The world is in a state of exception. It is forming a sense of collectivity. But the world is simultaneously in a state of continuation: all the already defined differences, boundaries, privileges, and hierarchies become even more clear and profound: those who receive a salary and those who do not. Countries with a well-functioning health care system and countries without. Right when it is clearer than ever how connected we are and that the entire world is fighting the same fight only extended by weeks or months, the globalisation is cancelled, and we are mostly concerned with ourselves. It all started with a bat and one human in China.

1 Virus. **2** En flagermus. **4** Et menneske i Kina. **8** Er der nogen der har hørt om Wuhan? **16** Riget i midten er verdens ældste stadig eksisterende civilisation og det er også hele verdens fabrik. **32** Sommerfugleeffekten: Når en sommerfugl basker med vingerne i Kina, kan det udløse en tornado i Texas. Selv meget små fænomener på den ene side af jordkloden kan få store konsekvenser for alle. **64** Pludselig får man lyst til at vide, hvilke dyr man kan købe på et marked i Wuhan. Hvordan mon krokodilleanus tilberedes? Og hvorfor fløjter man i en fløjte på en bar i Norditalien, når man har stået på ski hele dagen? Hvad går det ud på? Hvad har afterskiing-ritualer og skældyrskøds mulige indvirkning på seksuel præstation med os at gøre? Alt rykker tættere på. **128** Matematikken er en dør mellem det konkrete og det abstrakte. Vi mærker kontroltab, angst og uforudsigelighed og elsker dem, der kan tegne koordinatsystemer og kurver og forklare hvad eksponentiel spredning betyder – ikke i matematisk forstand, ikke med formler vi alligevel ikke kan forstå, men med fremskrivninger og scenarier, der er realistiske og håndgribelige. Hvor mange smitter man, hvor længe, hvordan, hvor længe er man syg, hvor mange sygehuspladser, respiratorer, hvor mange læger og sygeplejersker, hvor mange liter håndsprit og hvor mange masker og kitler og kister? Hvor længe varer det, hvornår toppes det? Hvornår løjer det af og kommer igen? Hvad skal vi gøre? Hvor bange skal vi være? Hvad er det vi skal frygte? Hvornår kan vi bevæge os frit og være sammen og kysse hinanden igen? **256** Videnskaben, verdenssundhedsorganisationen, sundhedsstyrelsen, seruminstituttet, statsministeren, dronningen, politiet, lægevagten. Hjælpepakker, hastelovgivning, forbud, anbefalinger og gode råd. Alvorlige miner, jakkesæt, slips. Pandemiens rasen fortælles af troværdige, tillidsvækkende figurer. Aldrig har vi holdt så meget af autoriteter. Forholdsregler, inddæmning, afbødning, politikker. Nu er der igen indkaldt til presse møde. Alle deler de samme artikler, rapporter og youtube-links på facebook og fortolker og forklarer som besatte af troen på at den rigtige, tilstrækkelige, objektive viden findes med svaret på, hvad der er rigtigt og forkert at gøre i den her nye situation. Hvordan er man et godt menneske, en god samfundsborger? Hvad er en virus? En fjende uden ansigt, uden moral og uden vilje. Tredje verdenskrig er ikke imellem systemer og nationer, men mellem mennesker og virus. Oprustningen er medicinsk, vi har endnu ingen våben at kæmpe med, vi kan kun forsøge at vinde tid. Tiden smuldrer, mens uret tikker, for hvert interval er der endnu flere døde og dobbelt så mange smittede. Matematikken vi baserer strategierne på er velkendt. Vi kan beregne renters rente, radioaktive stoffers henfald, befolkningstal, fiskebestand, vi kan forudsige vejret. Verden kan regnes ud. Mennesker bliver til tal. Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra alverdens statsledere at alverden skulle skrives i mandtal. Samfundene blev til gigantiske regnemaskiner og alle stirrede ufravendte på røde og grønne kurver og på antal og statistik over alder og køn, som om et koordinatsystem kunne give løfter og garantier og opfylde inderlige bønner. Hele verden er i samme båd. Vi synger fællessang fra altanerne på salon dækket. **512** Aflæs alt, download den nye app, stil dig i køen, scan QR-koden, hold afstand, husk mundbind, host i ærmet, stå på stregerne, vent, har du prøvet det

før?, pus næsen, læg hovedet tilbage, udgang den vej, gå hjem igen, vent på svar. Du er nu næsten en robot. Alt er digitalt, designet, sterilt, praktisk, effektivt og ordentligt. Designerne kender din adfærd, ved hvordan du orienterer dig og navigerer, intet er overladt til tvivl og tilfældighed. Du behøver næsten ikke tænke selv. Du er en del af noget større, det handler ikke om dig, du viser hensyn, du retter ind, du tilpasser dig, du viser tillid, du følger reglerne, du følger med. Selvfølgelig er du stadig et menneske med kød, blod, angst og længsler. Du er ikke naiv, ukritisk og blind for økonomiske konsekvenser og interesser og demokratiske problemstillinger. Men du er ikke en sølvpapirshat og konspirationsteoretiker, du lader dig ikke rive med af ophidsede følelser og afsporede debatter, du shamer ikke og bebrejder ikke og brokker dig ikke og klager ikke. Mange andre har det meget værre. Du downloader skype og zoom og teams, husker hovedtelefoner, slår mikrofonen fra, slår mikrofonen til, forbindelsen er halvdårlig, koncentrationen glipper, slår kameraet fra, hvad er det for et maleri, din chef har bag sig? Hvordan bor de andre? Det er privat, hjemligt, næsten intimt og samtidig fremmed, digitalt og fjært. Børnene har både idræt og bager pandekager på zoom. Din mors 70 års fødselsdag, webinar om fremtidens byer, skole-hjem-samtale, fredagsbar, dates og rødvinssaftner. Er der noget man ikke lige så godt kan gøre online? Findes der nogen god undskyldning for at melde afbud til noget der foregår på skærmen? Huer, duggede briller, masker og halstørklæder. Selv når man er ude, er man næsten usynlig. Ingen gule tænder, ingen kaffeånde, ingen klamme håndtryk, ingen mønter, ingen berøring. Vi er øjne og ben med smartphones. Ens på overfladen i testkøen. Men nogle har tid til surdej og komplicerede strikkeopskrifter, andre arbejder hjemme fra og passer børnehavebørn og sætter sig ind i matematikopgaver for 4. klasse. Nogle køber coronahund og – sommerhus mens andre drejer nøglen om. Nogle skriver stay the fuck home med versaler, mens de sidder i haven på terrassen. Andre får kuller og klaustrofobi af at være for mange mennesker på for lidt plads i en lejlighed uden altan og gårdhave. Nogle skriver en bog, opdager naturen og gentænder hele samfundssordenen. Andre ligger søvnløse, desperate over hvordan de skal skaffe penge til næste husleje. Verden er i undtagelses tilstand. Det er fællesskabsskabende. Men verden er samtidig også i gentagelsestilstand: Alle allerede definerede forskelle, grænser, privilegier og hierarkier bliver endnu tydeligere og dybere: Dem der får løn og dem der ikke gør. De der føler sig sikre og trygge og de der ikke gør. Lande med et godt sundhedsvæsen og lande uden. Netop som det er tydeligere end nogen sinde, hvor forbundne vi er og at vi kæmper den samme kamp i hele verden kun forskudt med uger eller måneder, aflyses globaliseringen og vi tænker mest på os selv. Det startede med en flagermus og et menneske i Kina.

Signe Guttormsen is working with conceptual and site specific modes of work with a focus on photography, painting in an expanded field and integrated art in public spaces. She is educated at The Royal Danish Academy of Fine Arts in Copenhagen and Rijksakademie van beeldende Kunsten in Amsterdam. Guttormsen was based 1993-96 in Berlin, 1996-2009 in Cologne and lives since 2009 in Copenhagen. Her solo exhibitions include Horsens Kunstmuseum and Kunsthalle Bremen and her works in public spaces include Frederik VIII 's Palace, Amalienborg Castle, Copenhagen, and The Canal District of Fredericia. She has received the 3-year working scholarship from the Danish Arts Foundation.

Andrea Ostermeyer lives and works in Mannheim since 2006. She is a trained visual artist, educated from Hochschule für Bildende Kunst in Braunschweig. Ostermeyer works with sculpture and installations and involves materials like silicone, soap, textile and plastic in her art works. Ostermeyer was based in Prague from 1991- 1993 and received the Sprengel- Award, Sprengel-Museum Hannover in 1992 and the Villa Massimo Grant Rome in 1993. From 1993- 2006 she was based in Cologne. Her solo exhibitions include the Kunstmuseum Mülheim, das Rheinische Landesmuseum and the Kunstmuseum Appenzell, Schweiz. In 2021 and 2022 she received a scholarship from Neustart Kultur and the Kunstfonds, Bonn.

Nanna Balslev Strøjer is a Copenhagen-based curator and writer. She holds a Master's Degree in Modern culture and Cultural Dissemination, combined with a Bachelor in Philosophy from Copenhagen University. Furthermore, she holds an MA in Curating from Aarhus University. Nanna has authored a long list of exhibition texts as well as contributed to several Danish and international publications and journals.

Nina Poulsen is an ethnographer, writer and director of MAMO: Museum of Artefacts, Memories, and Overabundance. She holds an MA in Anthropology from Aarhus University. Among her interests are language, consciousness, memory, aesthetics and value.

Signe Guttormsen
Gaps of Ease
2022
Total installation
approx. 800 x 500 x 230 cm.

Steel, stainless steel rails and brackets, LED aluminium luminaires, photographic prints on Hahnemühle paper, plastic, chewing gum and polyester felt.

The work is made at The Danish Art Workshops with practical assistance by Sofie Brag, Elise Dagdeviren and pupils from Rude Skov School, dept. Høsterkøb. Technical assistance by Malte Hauge, Jan Søndergaard, Jacob Thing and Jacob Klöcker Petersen.

Andrea Ostermeyer
physical distance – come closer
2022
Softshell, airmesh
Size variable
Total installation approx. 12m x 6m x 3m
with the support of
www.goethe.de
www.aktivstoffe.de

Step back, step back please
20.05. - 11.09.2022

Signe Guttormsen
Andrea Ostermeyer

Viborg Kunsthall
Riddergade 8
DK - 8800 Viborg
Tel.: +45 8787 3221
viborgkunsthall@viborg.dk
www.viborgkunsthall.dk

Preface:
Bodil Johanne Monrad,
Viborg Kunsthall

Texts:
Nanna Balslev Strøjer,
Nina Poulsen

Photo:
Viborg Kunsthall,
Signe Guttormsen,
Jan Søndergaard

Layout:
Frank Hoffmann, raum-mannheim.com

© Viborg Kunsthall, artists and writers
ISBN: 978-87-93702-19-6

Exhibition assistance by
Sofie Brag and Selma Dağdeviren

The exhibition is supported by

The Danish Art Foundation

Obel Family Foundation

Augustinus Foundation

Beckett-Foundation

The Danish Art Workshops

Dansk Tennis Foundation

Frimodt-Heineke Foundation

Goethe-Institut Dänemark

Viborg Municipality

www.goethe.de

www.signeguttormsen.dk
www.andreaostermeyer.de

